

[Rytter.]

stitsministeren, er kun det at faa en anden Domstol til at afgøre de Sager; derimod foreslaar jeg ikke nogen Ændring i de reelle Regler. Men under Forhandlingerne kom ogsaa det Spørgsmaal frem, om der ikke var Grund til at ændre de reelle Regler om Genoptagelse. De hidtil gældende Regler gik nemlig ud paa, at der skulde komme nyt frem i Sagen, for at den kunde genoptages, men her opstod det Spørgsmaal, om det ikke ogsaa burde kunne ske, selv om der ikke forelaa noget nyt, hvis man mente, at Beviserne var urigtigt bedømt af den paagældende Ret. Det var man enig om, at der kunde være Grund til at gøre, og i Folketinget udtalte Ministeren Sp. 5042—43 sig i forsigtige Ord, men dog saaledes, at man fik det Indtryk, at som Forslaget nu var formuleret, havde det faaet Tilslutning fra Professor Hurwitz, idet det var Professor Hurwitz, som havde rejst Spørgsmaalet om Ændring i de materielle Regler. Man fik det Indtryk — det fik jeg og mange andre —, at Ministeren mente, at efter de Forhandlinger, der var ført mellem Embedsmænd i Ministeriet og Professor Hurwitz, og hvis Resultat foreligger her, vilde Forslaget, som det nu var formuleret, vinde Tilslutning hos Professor Hurwitz. Jeg blev forbavset over det, da jeg læste det, og søgte at komme i telefonisk Forbindelse med Professor Hurwitz, der da opholdt sig i Norge, men da jeg fik at vide, at han var 30 km fra den nærmeste Telefonstation, opgav jeg det — (*Justitsministeren*) [Steincke]: Det hastede ikke.) — nej, det hastede ikke, fordi Ministeren var saa elskværdig at gaa ind paa, at Sagen kunde vente. Som Følge deraf ventede jeg ogsaa med at sætte mig i Forbindelse med Professor Hurwitz og fik for Resten heller ikke Lejlighed til senere at gøre det, for saa tog Professoren i en senere Artikel meget kraftigt Afstand baade formelt og reelt fra det, der her var sket.

At det ikke var en Misforstaaelse, at mange i alt Fald har faaet det Indtryk, føler jeg mig yderligere bestyrket i ved at læse Ordføreren Hartvig Frisch's Udtalelser Sp. 5048; han var glad ved, at dette Forslag, som man var blevet enig om i Udvalget, havde faaet Tilslutning fra en retsvidenskabelig Kapacitet, og derved kan han efter min Mening kun tænke paa Professor Hurwitz. Men det har altsaa vist sig at være forkert, idet Professor Hurwitz, som sagt, baade formelt og reelt tager Afstand fra Forslaget, som det foreligger, formelt,

idet han udtaler: Det tiltaler mig ikke, thi det er kun i Diktaturstater, man tager en Myndighed uden for de ordinære Domstole til at afgøre den Slags Spørgsmaal. Ganske vist gør han opmærksom paa, at i Diktaturstaterne gør man det ikke blot paa den Maade, at man siger, at Sagen skal genoptages, men man foreskriver yderligere, *hvorledes* den skal afgøres. Her siger man kun, at Sagen skal genoptages, men ikke, *hvorledes* den skal afgøres.

Det er i øvrigt ganske interessant at se, at akkurat det samme Spørgsmaal har været rejst i Sverige, men der turde man, vel at mærke, ikke gaa nær saa langt. I Sverige foreslog man kun, at et raadgivende Nævn skulde have en indstillende Myndighed, en raadgivende Myndighed. Men end ikke det vilde man gennemføre. Deroppe — Sverige er ogsaa et demokratisk Land, oven i Købet socialdemokratisk — sagde man: En saadan Regel vil vi ikke have gennemført her; dette maa være Spørgsmaal, som er overladt til de ordinære Domstole.

Altsaa, formelt tager Professor Hurwitz Afstand og henviser yderligere til, at det Arbejde, som her bliver at foretage, vil blive umaadelig stort. Det var der selvfølgelig ikke noget at sige til, hvis det var et Arbejde, som var nødvendigt — saa maatte man tage det med —, men det er det, Professor Hurwitz er noget i Tvivl om. Ogsaa reelt, siger Professor Hurwitz, er jeg imod det, for jeg mener, reelt, at skal saadanne Forslag vedtages, skal der dertil knyttes Regler om, at det er Højesteret, der er afgørende, eller der skal dertil knyttes Regler om, at Protokollationen skal ske paa en helt anden Maade, end den sker nu; vore nugældende Regler om Protokollation maa helt forandres, hvis dette skal gennemføres. Da det er et nyt Spørgsmaal, som ikke før har været diskuteret her i Landet, finder Professor Hurwitz det derfor nødvendigt at faa Spørgsmaalet undersøgt i en sagkyndig Kommission, fordi det drager saa vidtrækkende Konsekvenser efter sig, at det er ganske umuligt paa Forhaand at overskue, hvilke Konsekvenser det vil have.

Jeg finder det ganske naturligt at ræsonnere saaledes, idet Forholdet er det, at det siddende Retsplejeudvalg har overvejet alle de Forslag, som er kommet frem, Forslag, som har været diskuteret før; dem har det faaet til Erklæring og har udtalt sig om. Men her kommer der et nyt Spørgsmaal. Derfor forekommer det ogsaa mig ganske naturligt, at Retsplejeudvalget udtaler sig derom. Ministeren har som Bilag vedlagt en Skrivelse fra Retsplejeudvalget, og deri